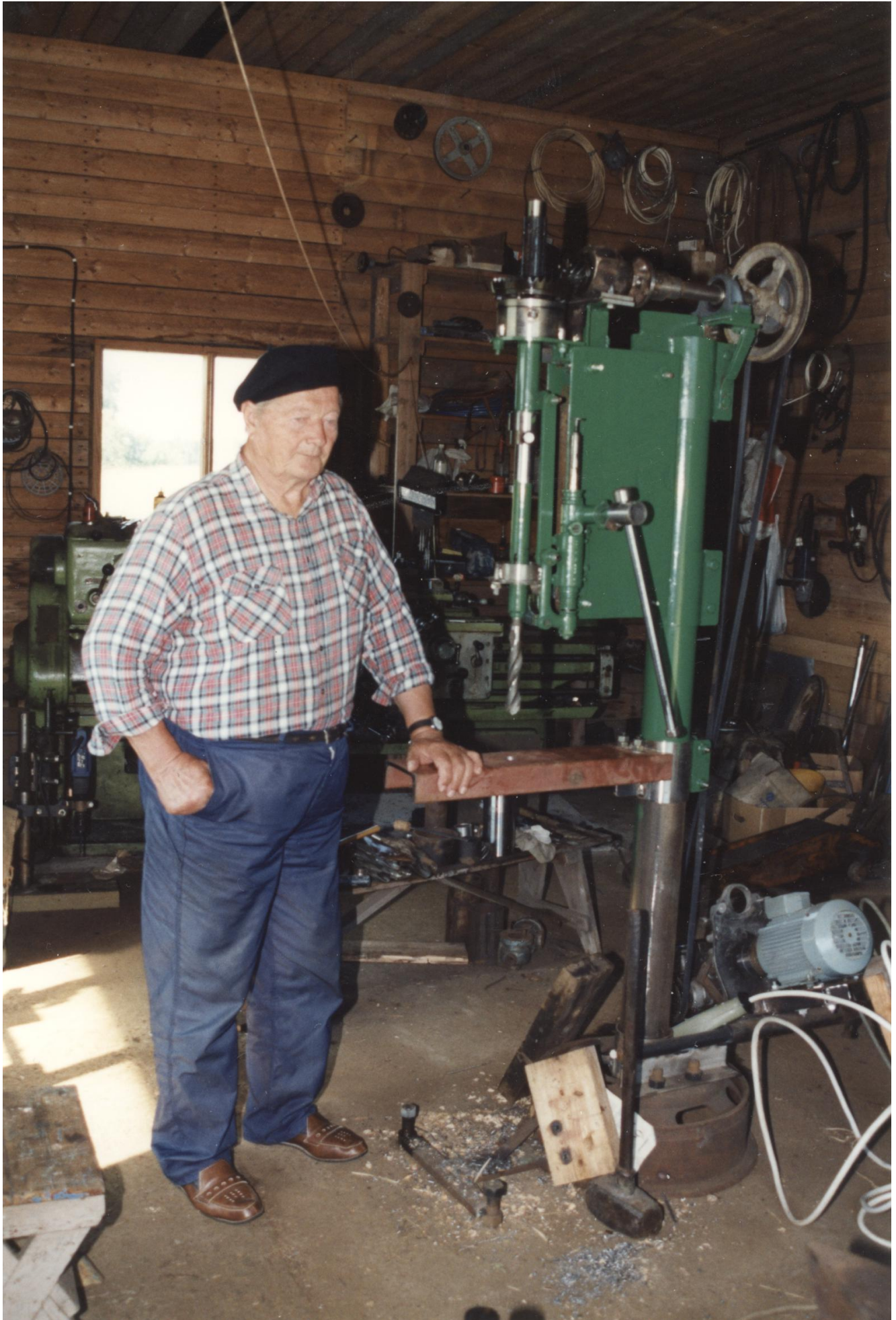

Till minnet av Niss-Arstu Holger

I dag tar vi farväl av vår gode granne Holger Hollmén. Han levde ett långt liv – det fattas bara ett halvår till 100 – och han var den sista av sin generation i vår ända av Hindersby: Söörneseendan.

Holger var en mycket vittbegåvad man. Född på ett litet ställe och med folkskola som bakgrund läste han sej till en betydande bildning. Jag minns då jag som studerande insåg att han hade en bättre allmänbildning än många av de högskoleutbildade jag träffade. Det gick att diskutera nästan vad som helst med honom för han läste och satte sej in i allt han kom åt.

Holger i sin verkstad

Sitt intresse för läsning hade han gemensamt med min mamma och de diskuterade och bytte böcker hela tiden. Men speciellt var han intresserad av verkstadsarbete och vi kunde diskutera teknik i timmar vid postlådan. Våra diskussioner vid postlådan kunde ibland dra ut mycket längre än man menat men han var så kunnig och väl insatt att man hade svårt att avsluta diskussionen. Och han var bra på att prata.

Vi stod i timtalen och "förbättrade världen" som Holger uttryckte det. Och vi pratade om allting mellan himmel och jord. Men till sist måste han i alla fall åka hem till sitt "Niss-Arstu". Han kunde byns historia och hade mängder av historier att berätta. Minnet var skarpt ända till slutet även om hörseln blev sämre. Men om man satt på rätt sida vid det bättre örat och talade det gamla språket så gick det ganska bra.

Holger hade stor andel i att jag lyckades hålla kvar det gamla språket. Han talade äkta och oförfalskad hindersbyyiskå även om han hade ett stort ordförråd av sitt myckna läsande. Och han hade en fin humor.

Av naturliga skäl minns jag bara Holger som vuxen. Ett av de tidigaste minnena var från Engströms eller Skooars faastärs stuvun där familjen bodde en tid. Därefter flyttade de till Gislom där Holger arrenderade ett litet ställe. Sedan flyttade de tillbaka och Holger tog över hemstället.

Det var inte lätt på en så liten gård men senare fick de tilläggsjord och så reparerade Holger själv alla maskiner. I

all synnerhet var han stolt över tröskan som han köpte för 1000 mark. Den var sönder men han lyckades reparera den. En liten verkstad byggdes och där konstruerade han egna maskiner av gammal skrot. Pelarborrmaskinen bestod till stora delar av framaxeln på en gammal bil.

Men hans stora stolthet var den stora begagnade svarv som han köpte och installerade i verkstaden. Jag har själv svarvat med den och den är av den gamla stabila sorten. Så småningom fylldes verkstaden av nästan fullständig utrustning.

Som ledsagare genom livet hade han hustrun Lisa som han alltid talade om med största tillgivenhet och flickorna Lisbet, Maj och Solveig. Dessutom hade han en mängd vänner eftersom han var väldigt sällskaplig. Sundstens John var en av hans bästa vänner och passade bra ihop med Holger för de var bägge läsande människor som var intresserade av allting och väldigt belästa. Men med åren försvann nästan alla eftersom han blev så gammal.

Tillsammans med John gjorde de också musik med dragspel och fiol. John spelade på festerna på Lekstrand och Holger hade varit spelare på de många brölloppen efter kriget.

En minnesbild har fastnat från det jag var liten. Det var vanligt att kossorna på hösten gick ner i utfallen och sedan inte kom upp. Då bådade man upp alla grannarna för att dra upp kossan ur utfallet. En kall och regnig höstdag hade vi som vanligt en ko i Kanaaln som var ganska full av vatten. Försöken att få ett rep under kon lyckades inte men till sist hoppade Holger som var en stor och stark karl ner i diket i det kalla vattnet som kom över midjan och drog repet under kon.

I hundra år har Holgers medbröder arbetat på sina små gårdar och en epok går mot sitt slut. Med folkskola som bakgrund och stort intresse för att lära sej själv allt möjligt var Holger en bra representant för den generationen: vänlig, bildad och händig.